

MENKİBE: Namaz için Fedâkârlık

Bursa, Osmanlılara geçmeden önce, şehirde oturan Rumlardan biri gizlice İslâm Dînini kabul etmişti. Bunun sebebini pek yakın bir dostu Rum’a sordu:

- Baba ve dedelerinin dînini nasıl olup da, terk ettin?

- Bir aralık esir edilen müslümanlardan bir tanesi benim yanıma bırakıldı. Bir gün baktım, bu esir kapatıldığı odada eğilip kalkıyordu. Yanına giderek ne yaptığını sordum. Hareketleri bitince ellerini yüzüne sürdü ve bana namaz kıldığını, şayet müsâade edersem her namaz için bir altın vereceğini ifâde etti. Ben de tamaha kapıldım. Gün geçtikçe ücreti artırdım. Öyle oldu ki, her vakit için on altın istedim, o da kabul etti, ibâdeti için yaptığı fedâkârlığa hayret ettim.

Bir gün ona; “Seni serbest bırakacağım” deyince çok sevindi, ellerini kaldırıp: “Allahü teâlâ seni îmân ile şereflendirsın” diye duâ etti. Ben de, o anda müslüman oldum.

Müslümanım diyen kişi, şartı nedir bilse gerek!
Hâlıkın emrini tutup, beş vakit namâz kılsa gerek!

Sabah namâzın kılasın, Hakk’a olsun hem niyâzın,
Âhirette izzü nâzın, varıp onda bulsan gerek!

Öğle namâzın kılasın, Hakk’ın nûruna dalasın,
Tamûdan âzâd olasın, kulluk böyle olsa gerek.

Ol ikindiye kılanlar, namâzdan nasîb alanlar,
Onlardır Hakk’ı bulanlar, her dem onla olsa gerek.

Akşam namâzı kılana, Kâbe’ye karşı durana,
Karanlık kabre girince şem’-u چراغ olsa gerek.

Yatsı namazı köprüdür, kılanı Hakk’a erdirir,
Matlûb nikâbın kaldırıp, anda cilve etse gerek.

Her kim bu sözden anladı, namazı mir’ac belledi,
Kâbe’ye gönlün bağladı, asla urûc etse gerek!

Kaynak: Gençlerin Rehberi